

13. LIDSKÉ SLOVO

Osmé přikázání

Váha lidského slova

Lidské slovo má velkou moc. Může totiž způsobit dobro i zlo. Slovem můžeme druhého pochválit, povzbudit, udělat mu radost, ale také ublížit. To je tenkrát, když lžeme nebo o druhém mluvíme špatně.

Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.

(1 Jan 3,24)

Umění přiznat se

Slávek má dnes obzvlášť těžkou aktovku a těžké svědomí. Nese si domů špatnou známku. Cestou přemýšlí, co udělá. „Mohl bych sešit schovat a říct, že se mi ztratil. Ale to by byla lež a zbabělost. Mohl bych doma říct, že dostali pětku všichni, ale to by byla taky lež...“ Nakonec se rozhodl: „Raději se přiznám, stejně by mi svědomí nedalo pokoj!“

Lenka a Zuzka jsou kamarádky. Jedna bez druhé neudělá krok. Jednou Lenka o přestávce otvírala okno, přestože věděla, že to sama nesmí. Přitom shodila květináč, který spadl na zem a roztránil se na kousky. Všude bylo plno hlíny. Paní učitelka vešla do třídy a ptá se: „Kdo to udělal?“ Lenka zapírá: „Já ne!“ A dodává: „To Věra!“ „Je to pravda?“ ptá se paní učitelka ještě Zuzky. „Ano, to Věra,“ zastává se Zuzka své kamarádky, i když ví, že je to lež.

Pomohla tím Zuzka Lence? Neublížila někomu?

Když někdo o druhém mluví to, co není pravda, a ublíží mu, říkáme tomu křivé svědectví. Bůh chce, abychom si slovem neublížovali. Chce, abychom se mohli jeden na druhého spolehnout a věřit si. Proto nám dává své přikázání.

ZAPAMATUJEME SI:

Kdo jedná správně podle 8. přikázání, ten nelže, nepřekrucuje pravdu, nežaluje, nikoho nepomlouvá a neříká o druhých nic špatného.

Pokuste se aspoň jeden den prožít tak, abyste svým slovem působili pouze dobro a radost. Do „hry“ zapojte celou rodinu a vzájemně se kontrolujte.